

Els burgesos són sempre els altres

Títol: Els burgesos són sempre els altres

Autor: Jules Renard

Selecció, traducció i pròleg: Antoni Clapés

I.S.B.N.: 9788494504105

Editorial: Edicions Sidillà

Els burgesos són sempre els altres

Del *Diari* de JULES RENARD (1887-1910)

SELECCIÓ I TRADUCCIÓ D'ANTONI CLAPÉS

Jules Renard (1864-1910) és un dels escriptors més destacats de la literatura francesa. Malgrat ser considerat durant molt de temps com un autor d'obra "única" (el *Pèl de panotxa* que tots els francesos han llegit a l'Institut), avui és vist com l'important escriptor que durant vint-i-tres anys —la meitat de la seva vida— va elaborar, dia rere dia, les pàgines d'un *Journal* que és un autèntic devesall d'intel·ligència, rigor i sensibilitat. Més de mil pàgines de lletra atapeïda (en l'edició actual de Robert Laffon) mostren fins on arribava la seva mirada crítica sobre el món. La política, la moral, la literatura, l'art, l'educació, la vida a ciutat i a pagès, etc. són analitzats i, quan convé, criticats amb duresa, per l'ull implacable de Renard a través d'una escriptura d'alta qualitat: ell estava molt preocupat per l'*estil* —en el qual basava la seva reflexió literària. Renard va ser el creador, així mateix, d'una forma de poesia en mini-prosa del qual, anys a venir, Gómez de la Serna se l'apropriarà amb el nom de *greueria*. "Arrugues: somriures gravats", "El circumflex és l'oreneteta de l'escriptura", "Cranes: còdols que caminen".

Sovint es parla de Renard només des de la seva vesant més *verinosa*. És a dir, el temible home irònic i geniüt que, amb aforismes esmolats, blaslava contra tot. La qual cosa va fer que se'l considerés un personatge, alhora, admirat i temut. "Una mica d'odi purga la bondat", "Fer una mica de vida social per empassar-se un got de bilis", "Gairebé totes les crítiques són elogis" o "Només faig vida social quan tinc ganes d'avorrir-me", i en canvi, els seus escrits són plens de reflexions morals d'una actualitat indiscutible: "Sóc un home feliç que ha renunciat a la felicitat", "La vida potser només és una malaltia", "No digueu: Tinc raó! i raoneu" o "Déu, tant de misteri és cruel, indigne de tu".

Triar és opinar, digué Riba. En aquest cas, l'autor ha tingut l'encert de fer una equilibrada selecció de textos —on hi havia tant per triar! De manera que aquest volum ens dóna un magnífic retrat de Renard i del seu temps (el París de la "belle époque"), alhora que ens descobreix un escriptor de primera fila.

Un llibre de lectura reposada: el retorn al veritable *plaisir du texte*.

Text: Maria del Mar Oliva